

SOMOSKŐI BEÁTA

Egy sellőről

Úgy mondják, örült.
Egyik sem látta
mosolyát. És nem
értik némaságát.
Mindkettő gyönyörű.

Az eseményhorizonton,
sem túl, sem innen.
Mondod, én is az
lettem, bár kötöztek
árbochoz vagy kőhöz.
Semmi nem magyaráz.

Az a határ, nem
definiál. Létezik,
önmagát késszé téve.
Akár a passzivitás.

Édes hangú sellóm,
mélybe, kékbe hív.
Úgy is jegyzik görbék
és egyenesek: halál.
Túl lecsupaszított.

Hol vagyok én ehhez.
Kattogását vagy a
hullámokat hallom.
Túlzottan kiábrándító.

Képzettársítások furcsa
gyermeke. Sem semmi.
Már azelőtt felépült
minden, hogy ő vagy
én születhettünk volna.
Hiányunk túlegészül.

Feledkezzek belé.
Lélegzés vagy értelmén
túli hangolás. Bőrfelszíni
pirulás, ahogy egynek
feszül a visszhang.
Sziklák sötét érdeme.

Kiszakítva otthonából:
gyöngyház arcú szirén.
Engem választ, talán,
a hiány örületében.
Világba csordult szerető.

Keresett. Keseredett
kincsem. Uszonnal
égiszre csap, éles fogait
csattogtatja, ha boldog.
El nem enged magától.

Úgy mesélik, a sellő
kisajátít. Nincs más
lény, ki így kötözne.
Egyetlen merülés.

Estére a vihar

Ajtónyitás Hold nélkül.
Szavak mozgástalan.
Így rángat magával

e testetlen tombolás.

Elhasít és parancsol,
mintha ezer más
szikrázó képpont

szédülésben lenne.

A kezem, könnyen
törhető. Ahogy itt
virágok alatt,

egykor igyekvő bogár.

Kitinfény, szivárvány
nyár, délután fordul
árnyba rezdüléssel.

Emlék vagyok, se több.

Ahogy a túlzás
elégtelen. Bénító,
rám tör, kihasználtan

belefoglal másba.

Darabolódok, mint
kicsiny életek előttem,
nedvek és lehelet

bársonyába pányvázva.

Virággá növekszem,
édesebb leszek.
A méhnek sem

fullánkja leszek.

Mégsem.
Túl, cseppfolyós,
túl meleg vagyok.
Leírtakhoz képest

folyton alakulok.

Most gyökér közt
ábrázolt föld, most
sovány anyaállat

fűszín lopakodása.

Hogy ne éhezzenek.
Aztán ha böjt őt kínálja
és neki engem ajánl.

Én kiegyezek.

Éjszakában elnyelem,
szemembe ágyazom
a meghasadás

magházas termését.

k2 Színház: Mielőtt az éj leszáll!, 2014, fotó: Révész Róbert